

Dimitri Verhulst (1972) is de schrijver van *De zomer hou je ook niet tegen*, het Boekenweekgeschenk 2015, dat zowel door lezers, boekhandel en recensenten goed werd ontvangen. Zijn werk verschijnt in meer dan twintig talen. Diverse bekroningen vielen hem ten deel waaronder de Libris Literatuurprijs voor *Godverdomse dagen op een godverdomse bol*.

Van de klassieker *De helaasheid der dingen* werden er tegen de 250.000 exemplaren verkocht en het boek werd verfilmd en bekroond met de Gouden Uil Publieksprijs. Van *De laatkomer* werden meer dan 80.000 exemplaren verkocht. Ook dit boek werd voor toneel bewerkt, verfilmd en over de hele wereld vertaald. Zijn 'verkillend mooie' *Kaddisj voor een kut* werd onderscheiden met de Tzum-prijs 2015.

BLOED

**DIMITRI
VERHULST**

BOEK

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

I

SOAP

(DE AARTSVADERS)

1

Indien er effenaf niks was in het begin, dan ook geen toekomst. Dus was er God, van wie niemand weet en weten zal van waar Die zelf dan komt, Hij had uit al dat niks gewoon Zichzelf gemaakt, vraag niet hoe, vraag niet waarom, en Die nadien, om Zijn status te verdienen uit Zijn krammen had te schieten en te scheppen, om te beginnen de hele hemel en een ietepe-tieterige jammerbol, waarop vooralsnog geen sprietje onkruid stond. Dood en troosteloos lag het maaksel van de wereld in de smerig zwarte, universele leegte waarin zelfs God geen halve meter voor Zich uit kon zien. Zijn djinn doolde over de vreugdeloze vlakten, en over het water, dat er door Zijn toedoen ondertussen ook al was. Toen kreeg Hij een, welja, zeer goddelijk gedacht, en vond Hij dat er licht moest zijn. En Hij had geluk, want Hij had die dingen maar uit te spreken en, pardaf, daar was dat licht dan al. Meteen, ja, inderdaad. En omdat de dingen eigenlijk maar pas ten volle gaan bestaan indien ze zijn voorzien van één of andere naam, noemde Hij dat lichtelijke licht 'het licht', lidwoord inclus. Zeer, zeer slim voorwaar, die aandacht voor de taal. Want niks zal hebben bestaan, niks zal zijn gebeurd, dat niet ooit kan worden naverteld. Hij

gaf al Zijn creaties Zelf een naam, en als er later tram-melant ontstond over dit verhaal, dan alleen omdat het zo kadukelijk werd vertaald.

Wisselde Hij de donkerte en dat lichte af, dan ontstond er dag en nacht. Zodoende werd de machine van de tijd op gang gebracht. Er waren dagen, en zij gingen voorbij. Het eerste van nog vele etmalen trad al toe tot het rijk van de opspelende vergetelheid toen Hij van oordeel was dat dit kladwerk nood had aan een duidelijke boven- en een al even zo duidelijke onderkant. Hij spleet het weinige wat was horizontaal en met vaste hand in twee, etiketteerde het bovenste gedeelte geheel content als het firmament, hetgeen niet simpel was, want de hele operatie nam de volledige tweede dag toch in beslag. Op de derde dag is Hij ongetwijfeld zeer vroeg opgestaan, om al dat water te laten stromen, meer bepaald naar beneden, zodat alle druppels en spetters en stralen zich konden verenigen in de zeeën en het land hoog en droog, of alleszins toch iets minder nat, boven al dat water lag. Echt waar prachtig vond Hij dat. Nu pas kon Hij beginnen aan het onkruid en het gewas, vol zaden, zodat die dingen zichzelf konden hermaken. De bomen schonk Hij eikels, en ook al had het eigenlijk iets heikels, zij waren nu geoutilleerd het hele perpetuum van de voortplanting voor hun eigen rekening te nemen.

Vlak voor het krieken van de vierde dag was het dat Hij dat grote zwarte gat als dak van een lamp voorzag, de maan, een leeslamp voor de nacht, en sterren, op-

dat men zich kon oriënteren in de ruimte en de tijd, waar helaas nooit genoeg van was. Het water liet Hij bewonen, inmiddels al de vijfde dag, door beesten die vruchtbaar slijmen en sappen en eiers spoten en daarboven, daar waar weldra de wolken de planeet bedropen, heersten opeens de vogels, de vlerken vrijelijk wijd open, heersers van de lucht, ontheven van de zwaartekracht, ontketend van de aardse klucht waarop 's anderendaags ook beesten neerstreken, wilde en tamme, kleine en lange, uit alle rangen van het krawietelrijk. Ja, die zesde dag, dat was wel wat. Een beetje god is van veel minder werk al flink bekaf. Hier en daar een detail dat door God nog werd geperfectioneerd, maar voor de rest deed Hij op de zevende dag geen rotte ribbel meer. Werken was een plezier, gewerkt hebben nog plezieriger. En Hij zette zich te niks en op Zijn luie krent en keek volkomen zelfcontent op Zijn fabricaten neer. Sjonge, jonge, wat een feest. Dit was Zijn dag, de dag van de Meneer.

2

Toen Meneer de God dit alles had geschapen was er al veel, en was er veel nog niet. Hij had bijvoorbeeld de planten nog geen regen gegeven, ze kraakten haast van dorst, en omdat al dat groen zomaar wat zou groeien en de gewassen naar eigen goeddunken zou-

den zuipen van de plassen, ontbrak er nog een wezen dat een beetje op het wel en wee van de vegetatie kon passen, een wezen dat het land kon irrigeren en heel de boel soigneren. Zodus zodoende boetseerde God, uitstekend uitgerust na een dagje onbetaald verlof, de mens, een soortement van zelfportret. Benodigdheden waren: een snuifje kurkdroog stof der aarde, en een hap lucht om in diens neushollen te blazen en zie daar, de hele mens was klaar, alles stond erop, alles hing eraan, met hier en daar een toefje vlassig haar.

Vervolgens legde God een tuintje aan, gezellig en wel bezaaid, voorzien van een lap gazon dat mocht gemaaid, met warmoes, bomen, planten, en rechts en links een plok struikgewas. En in het midden, pontificaal, de boom der kennis van goed en kwaad. Het leek Hem wel wat om de mens in die tuin te laten schoffelen, had die tenminste iets te doen. Tuinieren, wroeten met de handen in de grond, het hield de mens gezond. Als hij dat wou dan at hij onderwijl zijn buikje rond, aan alles wat er aan de bomen hing, alles wat er op de velden stond: bloemkolen, radijzen, krieken, peren, pastinaak... zolang hij maar de wierdebonen pootte en de groenten mestte met een kluit vers gescheten geitenstront. En zolang hij maar, en dit was een gebod voorwaar, met zijn tengels bleef van die ene pontificale boom. At de mens de vruchten van de boom der kennis van goed en kwaad, dan werd hij gekloot, met meer noch minder dan het spookbeeld van de dood.

En die mens, hoewel hij leutige deuntjes floot tijdens het snoeien van iets doornloos, was eigenlijk maar een sukkelaar, een zielenpoot. Heel te gans alleen en verloren liep hij tussen de struiken te dolen terwijl de andere beesten elkaar maar animeerden. De mens had meer nodig om zich te amuseren dan een morzel grond, zoiets zag God terstond, en Hij, te verstaan dus God, dacht dat het geen slecht idee zou zijn indien de mens de rest van alle planten en beesten hun namen schonk. Alpenroos, waspompoe, zwartsteelsterrenmos... En toch, en toch, die mens bleef fundamenteel alleen. God had er compassie mee en spleet, zoals Hij vorige week nog met de hemel en de aarde deed, dat hoopje mens in twee.

Het is waar, de mens was mannelijk. Al te simpel, omdat hij een lichtelijk mislukt zelfportret van zijn schepper was geweest. Maar nu stond daar een vrouw, voorzien van oren en poten en een paradijselijke verticale vouw. Het verlangen, noem het desnoods heimwee, om zo nog eens een keer, als in de goeie ouwe tijd, één en hetzelfde wezen te zijn, bestaande uit hetzelfde vlees, hetzelfde lijf, zou hen naar en in elkander drijven. Ze zouden zich in elkander puzzelen, tevergeefs, want perfect passen zouden zij nooit echt meer. Maar er was de schoonheid om het te blijven proberen, waardoor zij zot van drift de pedalen verloren, alles deden wat een rustig denkend wezen vooral niet zou doen, en zij zich in elkaars nabijheid fleemden, alles achterlieten, gedragen door drift. Hij met een somtijds

stijve stift; zij met brede bekken, en borsten als de koe-
pels van een basiliek, klaar om zich te laten dekken.
En schaamte kenden zij niet, ook al klotste en hot-
sebotste alles aan dat lijf soms op de verkeerde mu-
ziek.

3

Het grootste secreet onder de beesten was de slang:
sluw en achterbaks, immer bereid te stoken en te kote-
ren tot er ruzie van kwam. En trouw aan z'n karakter
wandelde dat beest op z'n duizendste gemak, parman-
tig, galant, tot bij de vrouw en zei, zo langs een neus-
gat weg: 'Kloppen de geruchten en durft gij uw tanden
niet te zetten in de vruchten die daar bungelen aan
de boom der kennis van goed en kwaad?' De vrouw,
doodgelukkig want aan de praat, respondeerde de
slang, vriendelijk doch kordaat, dat ze inderdaad van
God een soortement van dieet kreeg opgelegd maar
dat zij daar verder niet over kloeg, want voor de rest
mocht zij alles gewoon naar binnen spelen: tomaten
en chicons, bananen en bloempatatten, en mochten
die aan de struiken groeien: zelfs bonbons. En de
slang, toch zo'n vijftal meter lang, zei: 'O gij dwaze
troela, gij laat u ook vanalles wijsmaken. Er is hele-
maal niks verkeerd en verbodens aan de vruchten
van die ene boom. Wat zou er mis kunnen zijn aan ken-

nis? Het is God gewoon, de despoot, Die dreigt met de dood, omdat Hij niet wil dat gij op intellectueel of enig ander niveau naast Hem komt te staan. Hij wil de slimste zijn en dat blijven. Zijn wij allemaal Zijn gelijken, dan is er niemand meer die van schrik voor Hem brak water zal gaan schijten. Meneer is zeer gesteld op Zijn macht, het gedacht dat Hij die verliezen kan, brengt Hem lelijk en flinkheel van slag. Gij zijt Zijn snel geschetste zelfportret, maar dan zonder het verstand. Zeg mij eens, hoe eerlijk vindt gij dat?’

Het klonk raisonnabel: dom te blijven was geen geestig vooruitzicht op haar levenspad, en dus bereidde de vrouw met die verboden vruchten een diner en zei ze tegen haar vent: ‘Ga zitten, schone jongen, en eet een hapje mee.’

En al dat heerlijke eten was nog niet goed en wel verteerd of die twee voelden ineens een diepe gêne voor wat er daar tussen hun benen in een foreest schaamhaar stak. Hij vond zijn dingeling te klein, of vreesde alleszins dat zij dit vond. Zijn verribbelde ballen bungelden van je hela hola faldera tot zijn ongenoegen alle kanten op, en zij draaide zich om, wou niet dat hij zo openlijk naar haar veellippige snede keek: oneffen als een ontschelpde mossel. Stonden zij daar, in elkaars aanschijns, open en bloot te blozen. Hij bedekte zijn zwieper, en zij bedekte preuts haar preut, met vijgenblad.

Nu, een edel deel is dan geen mastodont, niet alles van dat kleine lont kreeg men evenwel achter een blad

verstopt, en toen zij later die middag de zekere schreden van God hoorden naderen, voelden zij zich alle twee volkomen mallotig met dat boomblad voor hun geslacht. Ze sprongen in de struiken, beschaamd, en God zou God niet zijn indien Hij toen niet wist hoe laat het was.

‘Ik zie het, je hebt het niet kunnen laten met je vingers aan Mijn boom te zitten!’

De mannelijke mens sprong ogenblikkelijk in het verweer. ‘Gij zijt een sympathieke, Gij. Ge hebt compassie met mij, met mij en mijn allenigheid, en Ge geeft mij een vrouw die mij gezelschap houdt. En wat doet die vrouw vervolgens? Ze sleurt mij mee in één van haar obscure avonturen.’

En de vrouwelijke mens, openlijk beticht van apenkuren, wees meteen naar het serpent, de slang, die in haar eentje gans dit spelletje had bedacht.

God liet niet met Zich sollen. De slang werd passend gestraft: zij had haar oratorisch talent in te leveren en kon voortaan alleen nog slissen. De poten werden van onder het beest gezaagd, opdat het had te kruipen en te kronkelen door het stof. Voorts stichtte God de niet-aflatende vijandschap tussen vrouw en slang. De slang zou haar giften willen spuiten in de billen en de hielen van de vrouw; en wat de vrouw zou willen is het villen van de slang, zodat de vellen konden dienen voor een sacoché.

Maar daarmee alleen kwam de vrouw er niet van af. Dat ware te makkelijk. Neen, wou zij een kleine krij-

gen, dan zou ze zweten en creperen tijdens gruwelijke barenspijnen. Ze kon openscheuren, of in de bevalling blijven, en sterven. En de man, die het mikpunt van haar tomeloos verlangen was en bleef, zou over haar heersen. Zij was zijn mindere, en hoefde hem in geen geval te hinderen, ook niet wanneer hij bijvoorbeeld naar zijn favoriete balsport keek.

Mals voor de man toonde God Zich evenmin. Want hij had zich ertoe verlaagd te luisteren naar een vrouw. Betalen zou hij voor deze zonde, en wel cash, door te wroeten en te ploegen in de grond, te krabben en te plamodderen voor zijn eten, te vechten om te overleven. Zijn wervelkolom zou hij kreupel werken, en aan het eind van zijn labeur, zou hij sterven en ontbinden, verbrokkelen en uiteenvallen, gelijk het vuile stof waaruit hij was gemaakt.

En God schopte colèrig de twee ongehoorzamen Zijn hoving uit. Ze verdienden niet beter. Zodoende konden ze ook niet meer eten van de boom die het eeuwige leven droeg. Hij plaatste een engel als buitenwipper aan de poorten van de tuin. Die twee kwamen er simpelweg nooit meer in.

Ziedaar hoe het begin meteen ook het begin van veel miserie was.

4

Miserie krijgen is tamelijk makkelijk, soms is het krijgen van kinderen al genoeg. Adam en Eva (want de twee mensen vonden het zo stilaan wel eens tijd om een naam te krijgen) hadden de seksuele pret ontdekt (en het had er de schijn naar dat het dragen van een vijgenblad dit proces paradoxaal genoeg wat had versneld) en kregen een zoon, Kaïn genaamd. En omdat pret zich gaarne laat herhalen, lag Eva even later alweer scheel van de zeer een kind te baren, Abel genaamd. Twee zonen. Zij waren de eerste kinderen op aarde. Het is jammer dat de overlevering weinig over hun jeugd jaren bewaarde (om juist te zijn: niks) maar aangenomen mag worden dat ze het knap lastig hebben gehad en dat ze stevig zullen hebben gebotst met hun ouders, die geen enkele voeling hadden met de wereld van het kind. Enfin. Het leven was niet alleen eindig, het vloog ook vlug voorbij. Foetsjie was ineens die kindertijd. Abel werd schaapherder, Kaïn werd boer. Van hun ouders hadden ze manieren meegekregen, en toen de jonge mannen besloten God met een offer te eren, begon Abel het eerstgeboren lam van zijn eerste lichte schapen te kelen. En blèren dat het beestje deed! Kaïn liep op zijn land en zocht de goede Heer een trossel wortels en een schorseneer. Meteen daarna was hij in zijn kont gebeten toen God een stukje lamsfilet beter kon appreciëren dan zijn groenteteelt, en toonde hij zich kribbig, achteruitgestoken, ja, zelfs ja-

loers. Zodanig dat God hem enigszins moest kalmeren. Een koleriek kereltje, die Kaïn, snel op zijn tenen getrapt. En een half uur na de offerande voelde hij zich dermate onrechtvaardig door dat stukje God aangepakt dat hij zijn woede enkel wist te koelen door zijn broeder de kop in te slaan. Dat kon opluchten, inderdaad.

‘Waar is Abel?’ vroeg God, de eerstvolgende keer Hij Kaïn weer tegen het lijf liep.

‘Hoe kan ik dat nu weten?’ riposteerde de boer. ‘Ik ben toch de chaperonne niet van mijn broer. Waar hij uitspookt moet hij zelf maar weten, ik moei mij daar niet mee.’

Het ambetante soms aan God: Hij stelde vragen waarop Hij het antwoord al kende. ‘Lelijke leugenaar, het bloed van uw broer is in de grond gesijpeld en Ik hoor het van in de diepten naar Mij roepen. Als je had gedacht jouw akkers vruchtbaar te bevloeien met wat jouw eigen broer ligt uit te bloeien dan heb je het toch akelig mis. Ik zeg je, jij kweekte jouw laatste groenten. Dor en brak en arm liggen voortaan jouw landerijen, alleen honger zal er groeien. Je bent veroordeeld om te dolen, van hier naar daar en van daar maar weer naar elders. Zwerven zal je, nooit op jouw gemak, jouw benen zullen je meer van nut zijn dan jouw gat.’

En ook al was het dan voor moord, vond Kaïn dit toch een zware straf. ‘Maak van mij alstublieft geen landloper, men schopt die nog zo gaarne dood.’

‘Maak je geen zorgen’, suste God, ‘Ik bescherm je op

jouw weg. Steekt er iemand een vinger naar je uit, dan zal die daar voor boeten in zeventvoud.'

Voor zover dat als een opluchting klonk, nam Kain zijn zaken en vertrok, in de richting van het land van Nod.

5

Eigenlijk was het nog maar de vraag of zijn ouders écht de eerste mensen op de aarde waren. Feit was, dat er nog andere soortgenoten over de aardkloot doolden en dat die zich ook voortplantten. Waar kwamen zij dan vandaan, als zij niet door God of één van Zijn concurrenten waren gemaakt? Een lastige vraag, en misschien had Kain niet de onmiddellijke behoefte om haar te beantwoorden toen hij oog in oog stond met een vrouw, die zo schoon was, en hem zo van zijn stuk bracht, dat zijn vijgenblad pardoes zo'n zeven centimeter hoger stond. Om een lang en al bij al makkelijk inbeeldbaar verhaal kort te houden: die vrouw raakte op slag zwanger van een jongen, luisterend naar de naam Henoeh. Kain stichtte een stad, noemde die naar zijn zoon, die ondertussen ook al een potente kerel was, verdomd wat ging dat leven rap, en die na enig gerampetamp ook al vader van de kleine Irad was.

De roetsjbaan van het leven, hou u vast: Irad verwekte Mechujael die Metusael verwekte, die Lamech

verwekte. En die Lamech, die had zo'n grote dorst naar de spelen van het leven, dat hij zich terstond twee vrouwen nam: Ada en Silla. Hij moest zeer zijn best doen en zich concentreren om hen in bed niet met de verkeerde naam aan te spreken. Ada schonk hem twee jongens, of wat hadden we gedacht: Jabal en Jubal. De eerste werd de stamvader van de beestenkwekers, de tweede had een artistieke aanleg en stond aan het hoofd der citerspelers. Twee vrouwen in dezelfde slaapkamer willen voor elkaar niet onderdoen, daar woedt een ware strijd tussen die twee, al tonen ze het niet altijd, tenzij extreem geraffineerd. Silla kon kortom niet achterblijven en perste uit haar lijf Tubal-Kaïn, die het stamvaderschap over de smeden kreeg toegewezen en een meisje, eindelijk eens een meisje, het werd tijd, Naäma, die, omdat ze nu eenmaal een meisje was, het moest stellen zonder verantwoordelijkheden.

Over zijn voorvader Kaïn had Lamech ooit horen bewerden dat zijn dood in zevenvoud zou worden gewroken. Die grootspraak stond hem wel aan. Zei hij: 'Als ik gewond raak vermoord ik een man; krijg ik een schram dood ik een kind! In zevenenzeventigvoud dient de mens die mij pakt te worden weergepakt!'

Ja, die Lamech was een echte schobbejak.

6

Er was nog niet veel afleiding, het kan een verklaring zijn, maar de mens heeft in die eerste jaren op aarde flink gekweekt. De stambomen vertakten alle kanten op en de telgen, het moet gezegd, waren allemaal gezond en wel. Zo was er ene meneer Metuselach, bekend om zijn beweeglijke bekken en zijn innemende lach, die zich op de leeftijd van honderdzevenentachtig nog een laatste keer heeft voortgeplant om uiteindelijk pas, moe van het leven en moe van het ruoer op de familiefeesten, de geest te geven op de vooravond van zijn negenhonderdzeventigste verjaardagstaart. En God zag het aan en maakte Zich kwaad, vooral dan op Zichzelf. In een zotte bui had Hij de mens gemaakt, en die mens, slecht van inborst, slecht van vel, die hoerde en bonjourde maar. Die ijverde en wedijverde, loog, spoog en bedroog. Het liefst van al had Hij dit fabricaat meteen weer van de aard gevaagd, kapotgestampt, fijngemaakt. Maar ook God moest het erkennen: een fout kon niet zomaar worden ongedaan gemaakt. De mens, die pest, bestond. Dit rechtlopend wezen was in wezen een onderkruiper gebleven; om geen andere reden poëet dan om een dochter te imponeren en voorts een gewetenloze Streber. Dit deel van de schepping te endlösen ware misschien te bont, al heeft Hij het overwogen, wis en waarachtig. Het beste wat Hij voorlopig kon bedenken was dat Hij de levensduur van het creatuur

inbond. Honderdtwintig jaar volstond, als maximum.

Als God de mensheid niet terstond volledig in de vuilbak smeedt, dan enkel omdat Hij ene Noach zo'n hoopvolle creatie vond: een rechtschapen huisvader in een prille wereld vol geweld en venijn. Hij nam de brave jongen terzijde en sprak tot hem: 'Mijn schepping trekt op niet te veel. Het werk van de beginnening. Overhaast en overmoedig. Onder ons gezegd en gezwezen, Ik wil die hele mensenzwikk van de kaart vegen, Ik wil het en Ik zal het, binnen dit en een paar dagen zet Ik de hele aarde blank, tot alles is verzopen wat nooit geboren had mogen zijn. Maar jou wil Ik sparen en Ik zal je zeggen hoe. Bouw een boot, maak 'm stevig, maak 'm groot en smeer 'm in met pek en teer.

Er zijn onreine beesten die je niet mag eten, en ik som ze voor je op: de kameel, de haas, de klipdas, het varken, de arend, de lammergier, de baardgier, de wouw, de valk, de oehoe, de kortooruil, de langooruil in feite ook niet, de sperwer, de steenuil, de ibis, de witte uil, de pelikaan, de aalscholver, de ooievaar, de reiger en de vleermuis. Ik wil het niet zien liggen op je bord. Insecten mag je ook niet eten, net zomin als waddieren zonder schubben of vinnen. Voor de rest heb je carte blanche en wens Ik je smakelijk eten. Welnu, van alle onreine beesten zou Ik je willen vragen één enkel koppel - mannetje, wijfje - mee op jouw boot te nemen; van de reinere diersoorten mag je zeven koppels laten inschepen. Takel jouw vrouw aan boord,

alsook jouw zonen en hun teerbeminden, en smacht niet naar de wal. Want Ik zeg je, over zeven dagen zeikt de hemel, gedurende veertig dagen en veertig nachten drenst en plenst en gutst de regen, wassend en wissend wat Ik in Mijn goddelijke overmoed heb gemaakt.’

En inderdaad, zeven dagen en geen seconde later weenden de wolken Gods woede uit, onverdroten en ongenadig. Het moet vreselijk zijn geweest alle mensen, alle beesten, de ogen vol doodsangst, te zien krui-
pen naar de hoger gelegen gedeelten van de nog pril geschapen wereld, vergeefs vechtend om de allerlaatste are droge aarde. Doch helaas, Gods toorn kende geen genade, en uiteindelijk verdwenen zelfs de spits-
te bergen onder water. Maar liefst honderdvijftig da-
gen lang duurde deze frenetieke vernietigingsdrang, tot groot jolijt van de vissen. Honderdvijftig dagen dat Noach met zijn geïmproviseerde dierentuin dobberde tussen de drijvende kadavers, de opgezwollen en rot-
tende voorouders van de gehele fauna, toen God de badstop uit de aarde trok, het zeepeil traagjes zakte en alle passagiers over de reling ongedurig tuurden naar de eerste klodder modder.

Het woei, de stank van massale ontbinding ver-
dween gestaag. Het schip liep vast op de rotsen van het Araratgebergte - een teken dat het water weer wat was gezakt - en de zeezieke schapen blaatten blijelijk in het vooruitzicht van een schepel gras. Doch het ge-
duld der grazenden werd nog even op de proef gesteld.

Noach liet een raaf los, zag het beest eindeloos wiekelen in de lucht, zoekend naar een landingsplaats. Pas wanneer Noach voor de tweede maal een duif een verkenningsvlucht had laten uitvoeren, en de vogel koerend van de pret met een olijftak in zijn bek naar het schip was weergekeerd, wisten de opvarenden dat het land ten langen leste weer begaanbaar was. De ratten, de kakkerlakken, de geiten, de strontvliegen, de luizen, de microben, de nijlpaarden, giraffen, de stompstaartkatten, alle beesten, gevleugelden en gewervelden, de kolossen en de ietepetieterigen, de korthoornkoe, de langlulmug, allemaal verlieten zij het schip, de lente kriebelend in hun voortplantingsorganen, hitsig, klein nog in getal, maar klaar de aarde andermaal te overwoekeren. Ook Noach verliet met zijn familie het schip en van blijdschap offerde hij meteen een paar reine beesten aan de Heer. De geur van ge-roosterd vlees steeg verleidelijk ten hemel, het kwijl sijpelde uit Gods mond, en of het nu door die geur of door iets anders kwam, feit is dat God een donker denker werd. Zijn gemoed schoot vol met gruis, en Hij begreep dat al Zijn furie tevergeefs was geweest. De mens was een hopeloos geval! Zinloos was het geweest de soort te decimeren, en zinloos zou het zijn haar te viermiljoenenderen. Want altijd slecht en altijd wreed zou die mens blijven denken. Neen, het was voorwaar de laatste keer geweest dat God Zijn schepping wenste te corrigeren. De dingen zouden voortaan blijven zoals ze waren: de seizoenen kwamen en gingen, er zou

warmte zijn en kou, een tijd om te zaaien, een tijd om te oogsten. De kringloop lag vast, het deinen der getijden. Wat was, was. Het was wat.

7

God zegende Noach en zijn zonen - de vrouwen waren kennelijk de moeite niet - en beval hun zich lustig voort te kweken. De mens hoefde niet achter te blijven op de konijnen: hij kon zich reproduceren; er viel plezier aan te beleven. Vervolgens onderwierp Hij het ge-dierte, de hele taxonomie, aan de mens. Alles wat leefde had ontzag te voelen voor het evenbeeld van de Heer. De mens kon het schieten, hij kon het villen, hij kon het opdienen met citroengras of wat dille: hij had zich maar te bedienen, zolang hij tenminste de wet respecteerde nooit zijn vork te steken in iets waarin nog het kleinste scheetje van leven zat. De totale suprematie was misschien te veel, die bleef uiteraard voorbehouden aan de Heer, maar de mens werd wel gepromoveerd tot onderdirecteur van de planeet, zonder meer. Zijn bloed stroomde in belangrijker banen dan dat van pakweg de pandabeer, en als God Zich ergens niet mee kon verzoenen, dan dat het mensenbloed zou worden vergoten. Hij of zij zou worden gewroken die de aarde uit een mensenader nat liet hozen. Voor elke moord, en Noach zowel als zijn nakomelin-